

Ziarul foarte respectabil "Der Spiegel" a publicat o lista cu politicienii care au agravat criza economică europeană. Nu o să gasiti acolo numele vreunui comisar european, ale lui Jean Claude Trichet, Angela Merkel, Nicolas Sarkozy sau ale arhitectilor monedei "euro". Nici pomeneala. În schimb, veți da peste Nigel Farage, Alexander Dobrind, Heinz-Christian Strache și altii asemenea. Dacă nu ati auzit de ei, nu e cazul să va neliniștiți. Niciunul nu a ocupat vreo funcție de conducere relevantă. (Ca să fim cinstiți, apare și numele lui Silvio Berlusconi, însă el reprezintă exceptia din grupul politicienilor anonimi.) În termeni edulcorați, numitorul comun al grupului de politicieni incriminat îl reprezintă, cred, euroscepticismul. Dar motivatiile și scopurile lor sunt din cele mai diverse.

De pilda, Alexis Tsipras, liderul partidului elen de stânga Syriza, vrea independența Grecei față de Comisia Europeană, FMI și BCE. Pentru Marine Le Pen, Franța și-a pierdut suveranitatea națională, "în timp ce doamna Merkel și prietenii sai, Van Rompuy și Comisia Europeană, sunt în ultimele pregătiri pentru a crea o Uniune a Sovietelor Europene". Cât îl priveste pe Nigel Farage, există o delectabilă listă de clipuri pe youtube, unde puteți vedea în desfășurare o dezlanțuită retorică libertariană contra Leviathanului bruxellez.

Cotidianul german îi numește "periculosi" și ai putea fi tentat să crezi că propun tot felul de bazaconii eugeniste, purificări etnice sau cine stie ce alte grozavii. "Se joacă cu focul ce ar putea amenința întreg proiectul european".

Totusi, singura propunere, relativ comună, o reprezintă întoarcerea la monedele naționale de dinainte de euro, iar ceea ce intuiște corect Der Spiegel este că fără centralizarea banilor proiectul globalist se va prăbusi în secunda următoare.

Articolul da seama nu neapărat de incompetență, că mai mult de o stare de anxietate care a

cuprins establishmentul. Pe vremea comunistilor, foametea, lispurile si neajunsurile de tot felul erau explicate prin existenta sabotorilor economiei nationale sau a chiaburilor (in primii ani de constructie a socialismului). "Chiaburimea este dusmana regimului de democratie populara, dusмана a clasei muncitoare si a taranimii muncitoare", scria Scanteia in anul 1949. „Chiaburii prostesc pe săracii și mijlocașii prea încrezători spunându-le că numai «prin munca și hărcia lor» au reușit să-și agonisească averea”.

Astazi sabotorii ii “prostesc” pe oameni spunandu-le ca proiectul european reprezinta un Gulag ambalat mai cool, ca dreptul democratic de a alege se pierde incetul cu incetul, ca banii lor sunt folositi pentru salvarea unor banci si altele asemenea. Si, culmea, ca proba suprema a vinovatiei cauta sa obtina voturi de la o indivizi tot mai nemultumiti de saracirea generala. In conditiile in care adevaratii suspecti marturisesc nonsalant tocmai ce acuza “chiaburii”:

“One must act 'as if' in Europe: as if one wanted only very few things, in order to obtain a great deal. As if nations were to remain sovereign, in order to convince them to surrender their sovereignty. The Commission in Brussels, for example, must act as if it were a technical organism, in order to operate like a government ... and so on, camouflaging and toning down. The sovereignty lost at national level does not pass to any new subject. It is entrusted to a faceless entity: NATO, the UN and eventually the EU. The Union is the vanguard of this changing world: it indicates a future of Princes without sovereignty. The new entity is faceless and those who are in command can neither be pinned down nor elected ... That is the way Europe was made too: by creating communitarian organisms without giving the organisms presided over by national governments the impression that they were being subjected to a higher power. That is how the Court of Justice as a supra-national organ was born. It was a sort of unseen atom bomb, which Schuman and Monnet slipped into the negotiations on the Coal and Steel Community. That was what the 'CSC' itself was: a random mixture of national egotisms which became communitarian. I don't think it is a good idea to replace this slow and effective method - which keeps national States free from anxiety while they are being stripped of power - with great institutional leaps - Therefore I prefer to go slowly, to crumble pieces of sovereignty up little by little, avoiding brusque transitions from national to federal power. That is the way I think we will have to build Europe's common policies..." (Giuliano Amato, fost premier al Italiei){jcomments on}